

genezijde

Wonen tussen de doden

De Noorderbegraafplaats in Leeuwarden is een stad op zich. Een serie vanaf het kerkhof, vandaag aflevering 6.

Een raam klappert in de oktoberwind. Opengebrouwen met een koevoet. Uiterst op hun hoede stappen de Roolvinken over het met een spekglatte laag natte bladeren bedekte pad rond de woning. Ze monstereën het huis tijdens hun inspectierondje. De beige verf op de buitenmuren is afgebladerd, de kozijnen verrot. „Het is gewoon een spookhuis”, concludeert dochter Francisca (16).

De leden van het gezin Roolvink zijn de enige levende bewoners van de Noorderbegraafplaats. Nou ja, nu niet meer. Sinds anderhalf jaar woont de familie een paar honderd meter verderop. In een gewoon huis in de normale wijk Westeinde, tussen levende burenen.

„Dat was helemaal niet de bedoeling. Wij zaten hier heerlijk”, roept vader Sietse, terwijl hij een overhangende bamboetak wegduwt. In april vorig jaar trok de familie uit het huis op het kerkhof. De gemeente Leeuwarden verkocht beide poortwoningen aan het Schapendijkje voor een symbolisch bedrag van €1 aan woningcorporatie Elkeni. Die zou de uit 1919 stammende huisjes volledig renoveren. Sietse en Geeske wilden na de opknappbeurt terugkeren naar hun huis op de begraafplaats. Maar het liep anders. De corporatie stelde de renovatie uit. „En wij wisten niet hoe hoog onze nieuwe huur zou worden. We hebben maar het zekere voor het onzekere genomen door een huis te kopen”, verklaart Sietse. Ondertussen staan de kerkhof-

De Roolvinken voor hun vroegere woning die veranderd is een 'spookhuis'.

FOTO
LC/NIELS WESTRA

huizen te verpauperen. Twintig jaar woonde het stel op de bovenverdieping van de (vanaf het Schapendijkje gezien) rechter woning. Beneden hadden de doodgravers en de groenwerkers hun materiaal. In het andere huis werd geschaft. Geeske woonde hiervoor op een flat. „Buren links, rechts, boven en onder me. Dag en nacht lawaai en muziek. En ik moest de volgende dag weer werken.” In 1989 kreeg ze de kans om de bovenverdieping van de poortwoning te huren van de gemeente. Een deel van haar vrienden vond het idee om tussen de doden te wonen vreselijk. Geeske niet. „Een genot, zo stil het

hier was. En nee, van de burenen had ik geen last meer.” Het gezin beschouwde de dodenakker als hun achtertuin. Tal van wandelingen maakten de Roolvinken door de hof. „Het is hier zo vredig. Je kunt er echt tot rust komen”, weet Geeske. Sietse en zoon Remco (14) voetbalden wel eens stiekem op de brede oprijlaan van het kerkhof. Lang voordat de Roolvinken in de poortwoning trokken, werden ze bewoond door de grafdelvers. Hun kinderen waren daar niet welkom. Een kerkhof is geen plek voor jeugd, zo was toen de gedachte. Francisca kan zich daar wel wat bij voor stellen. Zij schaamde

zich soms als leeftijdsgenootjes er achter kwamen waar ze woonde. „Ik kreeg wel eens stomme vragen van klasgenoten. Of ik wel eens spoken tegenkwam enzo.” En is dat zo? Zag Francisca wel eens wat bovennatuurlijks rond het huis zweven? „Nee, natuurlijk niet. In dat soort dingen geloven wij niet.” Vader Sietse baant zich een weg door de rimboe die vroeger zijn tuin was. Gele herfstbladeren vliegen hem om de oren. Bij de vermoldende voordeur stopt hij om wat te plukken aan het groen uitgeslagen plaatje met zijn familienaam erop. „Het blijft een heerlijk plekje.”
STEF ALTENA